

Fo.Li.Vas. i, 37 i 47). Es veu prou clar que això prové d'una forma mig-romànica AD LÉ(1)ZEBE 'vora el peu de la cova, o de l'avenc o fossat'.

Quant a *Llessui*, aviat reconeguèrem tots l'origen 5 ibero-bascode, gràcies a la terminació *-ui*, típica dels basco-iberismes: que en aquesta forma o en l'arag. *-ué* es presenta en massa a tota la zona del Pirineu central nostre i aragonès (*E.T.C.* II, 63-64n.). Fins el nostre intel·ligent aficionat Rubió i Tudurí 10 (en el seu assaig *Arqueologia Toponímica*, c. 1934, p. 105, on hi ha algunes bones idees, barrejades, amb molta euskero-romania) ja va assenyalar-li l'antecedent *leçoi* 'fossat' i també 'tancat, tanca'. Així ho vaig dir ja en ferm: *leçoi* «tranchée» (*E.T.C.* i, 15 84n, 88, 147, 148). I amb l'adhesió de Mitxelena en la rec. de *BSVAP* 1966, 287).¹

I no crec que sigui possible vacil·lar en l'acceptació definitiva d'aquesta etimologia. Perquè l'alta vall de Llessui està separada i defensada de la baixa 20 vall d'Àssua, per un trajecte ben aconegostat. Si no és que tornéssim a l'accepció 'caverna': que també em sembla possible, havent estat aixoplugat més de 3 hores, en companyia de Joan Lluís i del nostre inf. pastor, el «savi Tisquet», en una oportuna bal- 25 ma quan baixàvem d'inspeccionar el terme, des dels alts de Cabanamadirri, l'any 1962, en els pendents del Montcent.

Com apèndix ens escau ara afegir-hi altres noms 30 antics i moderns d'aquesta família lèxica. També sens dubte present en l'aquità antic: *Lextinikis*, nom d'home pre-romà en una inscr. de la Haute Garonne, assenyalat per M-Lübke (*Homen.Mz.Pi.* 1925, i, 72) adjuntant-li *Lexeia*, nom de dona i el no menys antic 35 NL *Lesma* de la prov. de Burgos; car *x* i *ç* no sempre semblen ben distingibles en les restes de l'aquità.

Hi ha també en basc una variant *leza* que Bertoldi cita d'Azkué i del dicc. basco-francès de Lhande, 40 amb la definició «roccia a picco, burrone, caverna», ell el creu ètimon no sols dels NLL bascos *Leze*, *Lezaka*, *Lezama*, sinó també dels torrents dits *Lez* o *Lêze*, que baixen de les gorges dels Pirineus i dels Cevennes. En part deu tenir raó; si en deixem a part l'aranès *Lés* i alguns dels llocs gascons que hi 45 hem ajuntat en l'art. *Lés*, car aquests provenen del pre-romà LENAS 'penyes'.

D'altra banda hi ajunta també suggestivament un 50 ἄεσπυρ d'Hecateu, i el LESURA de Plini (XI, 240) que presenta com ètimon de la *Lozere* (*Festschrift Jud.* 1943, 234-6). Ja em sembla més improbable que encerti en afegir-hi alguns NLL i noms comuns alpins; perquè si aquests van, com ell suggereix, amb el tipus pre-romà (indoeuropeu) SLEUDIA 'trineu' 55 (veg. *PVArGc.*, s.v. *lúbia*), jo no veig possible el trànsit semàntic, que ell admet, des de 'trineu' a 'via

de l'allau' i 'barranc', ni probable aquest canvi fonètic.

Quant a la variant basca *leza*, podria ser també l'ètimon del poble i santuari alt-aragonès de *Liesa* (les pintures murals del qual van ser salvades per la Generalitat republicana durant la guerra civil (Pere Coromines *Le Sauvetage du Patrimoine hist. et artistique de la Catalogne*, opuscle de la Generalitat 1939, p. 28).

En fi, un nom que la forma i la proximitat geogràfica ens invita a relacionar amb *Llessui*, és *Marselui*, pda. munt. que vaig recollir en l'enq. d'Estac (XXI, 120); situada per damunt del nostre observatori; ha de ser el mateix que un torrent de *Marsahuy* que en *Spill* de Castellbò a. 1518 (p^o 117r) figura com pròxim a Llessui; i en el Capbreu d'Àssua 1645, apareix com *Marsaluy* i *Marsolui* (p^o 5 i 98). Estac és uns 12 k. lluny de Llessui (i amb el terme de *Seurí* entremig); però, per la part alta, aquells dos termes s'acosten, i crec que es toquen. Endevino que el nom pogué néixer, per canvi fonètic, en el nom d'un maset de pastors que hi hauria: *Mas-Lessui* > *Marlessui* (com *carlà* de *castlà*), i després metàtesi *Marselui*: com sigui que el grup *rs* és sempre suspecte de ser secundari en català (on *-RS-* > *ss*); i la influència del nom de *Seurí*, que és allí prop, pogué ajudar a la metàtesi.

¹Deixem ara de banda la qüestió problemàtica de si hi ha relació (primària o més aviat secundària) amb l'ètimon del pellarès i andorrà *peçó* 'munt de productes agrícoles' (*DECat.* VI, 367a441, 358); sobre el qual aporta Mitxelena algun altre punt de vista. En tot cas, res a veure amb LEÇE 'avenc' i arrel de *leçoi* 'tranchée'.

LLESCÓ, Riu de ~

Riu afl., per la dreta, de la Tet. Neix al Roc dels Mosquits, un dels contraforts septent. del Canigó.

DOC. ANT. L'any 865 apareix documentat com a *Lusconem*, nom de població, (Alart, *Bull.Soc. Agr.Pyr.Or.* XX 349); 1035: *Torrentem de Loscon* (Ponsich, *Top.* 105); *Segle XIX: riu Lliscó* (Ponsich, *ibid.*).

ETIM. Sembla derivat del NP romà LUSCUS (Schulze, 184), de la família dels LUSCIUS, LUSCINUS, LUSCIDIUS, LUSCENIUS (Schulze, 184, 164). *Llescó* > *Lliscó* resulta d'una palatalització normal segons els hàbits fonètics del rossellonès. J.F.C.

Llesp, *Llessui*, V. *Lles* *Llestinclà(r)*, V. *Llentiscle*

LLETGER

Poblet del Baix Penedès, agre. a St. Jaume dels